

nelse, der kunde komme dem i høj Grad til gode. Det samme er Tilfældet med Læreruddannelsen. Her vilde Sagen sikkert ligge paa samme Maade: at Kirken vilde være vel tjent med at faa en Kreds af Mænd, som havde været dygtige Lærere, og som havde faaet den almindelige Uddannelse, som denne Gerning nu bringer med sig. Naar den højtærede Minister og andre saa søger at vende det om og sige, at det er dem, der vil oversvømme det hele, tror jeg, at det er Fantasifostre og Skræmmebilleder — som Fantasifostre jo i Almindelighed er og vel ofte ogsaa skal være —, man opruller for os.

Den ærede Ordfører betonedede, at denne Lov om Adgang til Præsteembeder er en Undtagelseslov. Ja, fra Begyndelsen af var det en Undtagelseslov. Men i den Skrivelse, som Kirkeministeriet i Januar 1921 sendte „Det kirkelige Udvalg“, udtales netop, at denne Undtagelseslov af 1920 var bestemt til at afløses af en endelig Ordning paa dette Omraade, og Udvalget opfordredes derefter til at tilvejebringe en saadan endelig Ordning. Udvalget foreslog, tror jeg nok, en Revisionsbestemmelse — i hvert Fald kom der ind i Loven en Revisionsbestemmelse om 5 Aar; en saadan foreslaas ogsaa nu. De Bidrag, som vi har givet til denne Forhandling, og som er fremstillet i vore Forslag, giver sig heller ikke ud for at bringe en endelig Ordning; men de giver sig ud for at foreslaa nogle Fremskridt af den Art, som vi mener vil være heldige, og som der kan være Anledning til at prøve, førend vi gaar til den endelige Ordning. Det forekommer mig altsaa, at den Udvikling, vi er inde i, netop begunstiger den Tankegang, at før vi gaar til en endelig Ordning, maa vi langsomt prøve os frem; og de Forslag, Mindretallet har stillet, er netop Forslag af den Art, at de indbyder til en Prøve i de nærmeste Aar, for at man kan indhøste Erfaringer. Jeg er overbevist om, at Udfaldet af en saadan Prøve i Livet vilde give dem Medhold, naar en Gang den endelige Ordning skulde træffes.

Henriette Crone: Det var jo meget smukt af den højtærede Minister at udtale nogle anerkendende Ord om Kvindernes Arbejde indenfor Menigheden. Derimod synes jeg ikke, det var saa smukt, naar den højtærede Minister tilføjede, at det kunde Kvinderne jo bare blive ved med, de behøvede ikke af den Grund at blive Præster. Nej, men det er da heller ingen Begrundelse for, at de ikke maa blive Præster. Begrundelsen for, at Kvinder ikke maatte blive Præster, var, sagde den højtærede Minister,

den simple, at det store Flertal indenfor den danske Befolkning er imod det. Nu vil jeg nok spørge den højtærede Minister: Hvorfor ved Ministeren det? Der er jo aldrig i den danske Befolkning foretaget nogen Afstemning i saa Henseende, det kender vi ikke noget til. Jeg tvivler ikke om, at der er store Dele indenfor den danske Befolkning, som endnu har Aversion imod, at Kvinder bliver Præster, men om det er et Flertal, kender ingen af os noget som helst til. Da Kvinderne i sin Tid fik politisk Valgret, da Kvinderne fik Adgang til at blive Medlemmer af Rigsdagen, var der sikkert store Dele af Befolkningen, som var derimod; der var store Dele af Befolkningen, som ansaa det for at være i allerhøjeste Grad ukvindeligt, naar en Kvinde stod op paa en Talerstol i en offentlig Forsamling og forfægtede sine Meninger. Men Kvinderne fik alligevel politisk Valgret, og jeg vil nok spørge, om der i Dag er nogle eller i hvert Tilfælde mange i den danske Befolkning, som ikke mener, at dette er saare naturligt. Den Aversion, der naturligvis — det vil jeg give den højtærede Minister Ret i — er hos visse Dele af Befolkningen mod, at Kvinder bliver Præster, vil være brudt i samme Øjeblik, man gennem Loven giver Kvinder Adgang dertil, giver dem Adgang til at vise deres Evner netop paa dette Omraade.

Ordføreren (Inger Gautier Schmit):

Jeg skal ganske kort sige til de to socialdemokratiske Talere, at Afstemningen i Menighedsraadene saavel i 1921 som i 1925 klart har bevist, at et Flertal, det store Flertal indenfor Menighedsraadene, har ønsket ikke at indføre denne Reform.

Kirkeministeren (Bruun-Rasmussen):

Jeg vil gerne gøre den ganske korte Bemærkning, at dersom jeg før har sagt, at Flertallet af den danske Befolkning vil være imod, at der er kvindelige Præster, saa har jeg ikke udtrykt nøjagtigt, hvad jeg mente. Jeg antager, jeg har sagt, at Flertallet af Kirkefolket er derimod, det mente jeg i hvert Tilfælde. Hvis man saa vil indvende, at dersom Flertallet af den danske Befolkning ikke er enig med Flertallet af det danske Kirkefolk, skal man rette sig efter, hvad Befolkningen ønsker, thi det er for Befolkningen og Folkekirkens Medlemmer, der lovgives her paa Rigsdagen, vil jeg svare, at det skal man, dersom Rigsdagen ønsker at bruge den Magt og Indflydelse, den i saa Henseende har. Jeg vilde dog tilraade Rigsdagen, selv om et Flertal af Befolkningen var for en saadan Reform, som det